

**ТЕОРІЯ ТА ФІЛОСОФІЯ ПРАВА; ПОРІВНЯЛЬНЕ
ПРАВознавство; ІСТОРІЯ ПРАВА ТА ДЕРЖАВИ**

УДК 51.74.(091)(477)

DOI: <https://doi.org/10.32631/v.2020.2.01>

Дмитро Вікторович Галкін,

*кандидат юридичних наук, старший науковий співробітник,
Харківський національний університет внутрішніх справ,
відділ організації освітньо-наукової підготовки (докторант);*

 <https://orcid.org/0000-0001-7247-1037>,
e-mail: dimagalkin1408@gmail.com;

Олена Миколаївна Галкіна,

*кандидат юридичних наук,
Харківський національний університет внутрішніх справ,
науково-дослідна лабораторія з проблем
забезпечення діяльності поліції (провідний науковий співробітник);*

 <https://orcid.org/0000-0002-9095-9463>

**ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ ФУНКЦІОНУВАННЯ
ЧЕРГОВОЇ СЛУЖБИ РАДЯНСЬКОЇ МІЛІЦІЇ В 1969–1991 РОКАХ**

Досліджено нормативно-правове забезпечення, організацію та діяльність чергових частин міліції Радянської України в 1969–1991 роках. Проаналізовано різноманітні форми, методи та напрямки діяльності чергових частин міліції в 1969–1991 роках, на ново переосмислено діяльність міліції із забезпечення охорони громадського порядку та боротьби зі злочинністю. Охарактеризовано функції чергових частин міліції, які виконувалися нею в період з 1969 по 1991 роки. Висвітлено особливості кадрового та матеріально-технічного забезпечення чергових частин міліції у вказаний історичний період.

Ключові слова: міліція, чергові частини, міліціонер, кадрове забезпечення, кадри, штат, кадрова політика, правове регулювання.

Оригінальна стаття

Постановка проблеми

На сучасному етапі розвитку держави і права значно підвищується потреба у створенні дієвого механізму забезпечення правопорядку, який дозволяє вести результативну боротьбу зі злочинністю. Для успішного проведення заходів, спрямованих на підвищення ефективності діяльності органів правопорядку, неоціненну допомогу може надати історичний досвід функціонування чергової служби радянської міліції, який дозволить не повторювати в майбутньому

помилки минулого і, навпаки, враховувати й використовувати позитивні напрацювання. Повною мірою це стосується й історії організації та діяльності вітчизняної міліції. Проте вивчення наукових праць свідчить, що процес створення окремих служб міліції, в тому числі чергової служби, досліджений неповно. Проте в забезпеченні ефективної діяльності правоохоронних органів значна роль належала саме черговій службі міліції, основною ланкою якої були чергові частини. Чергові частини цілодобово і безпосередньо здійснювали оперативне управління силами та засобами органів поліції, реагували на переважну більшість заяв і повідомлень про злочини та події, справляли вирішальний вплив на стан громадського порядку і боротьби зі злочинністю.

Завдання вдосконалення і зміцнення системи органів охорони правопорядку та боротьби зі злочинністю актуалізують як позитивний, так і негативний досвід її попередніх перетворень, зокрема обумовлюють потребу в об'єктивному та комплексному дослідженні минулого чергової служби органів внутрішніх справ.

Стан дослідження проблеми

Дослідженню низки питань, що стосуються правового статусу чергових частин міліції та нормативно-правового забезпечення їх діяльності, особливостей охорони громадського порядку, боротьби зі злочинністю в указаний історичний період, присвячено чималу кількість праць вітчизняних і зарубіжних правознавців, а також істориків, у тому числі О. М. Бандурки, І. Г. Біласа, С. В. Біленка, В. А. Греченка, О. М. Головка, М. І. Єропкина, Л. О. Зайцева, Л. М. Маймескулова, С. А. Маслова, П. П. Михайленка, А. Й. Рогожина, В. О. Румянцева, А. Є. Шевченка, О. Н. Ярмиша.

Проте аналіз наукових джерел, які стосуються питань організації та діяльності чергових частин міліції в 1969–1991 роках, доводить, що здебільшого в сучасних умовах вони мають довідково-бібліографічну цінність, оскільки були обтяжені радянськими ідеологічними штампами, і, таким чином, у практичному плані не можуть бути вистребувані як історико-методологічне підґрунтя для подальшої розбудови Національної поліції України як сучасного правоохоронного відомства європейського зразка.

Мета і завдання дослідження

Мета статті полягає в комплексному історико-правовому аналізі фактичного матеріалу, нормативно-правових актів, що характеризують процес формування та функціонування чергової служби радянської міліції, які розкривають її місце і роль у системі правоохоронних органів на досліджуваному історичному етапі. Відповідно до мети сформульовано такі *завдання*: розглянути, як розвивався вказаний інститут за часів існування Радянського Союзу, визначити його вплив на подальший розвиток вказаного правового інституту.

Наукова новизна дослідження

Наукова новизна полягає в тому, що робота є однією з перших наукових праць, в якій на основі комплексного аналізу нормативно-правових і правозастосовних актів розглядаються проблеми становлення та розвитку функції чергової служби радянської міліції з 1969 по 1991 роки.

Виклад основного матеріалу

Актуальність вивчення правового регулювання діяльності чергової служби радянської міліції обумовлюється необхідністю вдосконалення та підвищення ефективності дії вже існуючих норм права як факторів удосконалення чергової служби. На думку багатьох науковців, завдання соціального, в першу чергу державного, управління, функціонування будь-якої організаційної системи не можуть бути вирішені без аналізу специфічного впливу на суспільні відносини нормативно-правового регулювання, оскільки воно відображає їх структуру, підтримує режим діяльності, реалізацію цілей і програм.

Сукупність нормативно-правових актів, що становлять основу регламентації діяльності чергової служби міліції, залежно від обсягу правового регулювання можна структурувати за двома групами: 1) акти загальної характеру, що поширювалися на всю систему органів внутрішніх справ; 2) акти, що закріплювали правове становище в цілому та діяльність чергової служби міліції зокрема.

Першу групу джерел правового регулювання діяльності чергової служби складали акти, які мають вищу юридичну силу, а саме Конституція і законодавчі акти. Нормативні встановлення, що містились у цих документах, тією чи іншою мірою регулювали діяльність не тільки чергової служби, а й практично всіх органів внутрішніх справ.

Відомо, що Конституція володіє вищою юридичною силою, прямою дією та охоплює всю територію держави. Положення основних законів Радянської держави визначали основні засади тих чи інших галузей матеріального і процесуального права, створювали правову основу розвитку статусу міліції. Загальні норми, що містились в конституціях радянських республік, опосередковано регламентували діяльність чергової служби міліції. До таких, наприклад, можна віднести конституційні норми, що визначали основи формування та діяльності органів виконавчої влади, предмети їх сфери діяльності¹.

Таким чином, нормативні акти першої групи визначали головну лінію розвитку чергової служби і мали вплив на організацію управління міліцією в цілому, вони були основоположними та фундаментальними

¹ Конституция СССР : Закон СССР от 07.10.1977 // Исторический факультет Московского государственного университета имени М. В. Ломоносова : сайт. URL: <http://www.hist.msu.ru/ER/Etext/cnst1977.htm> (дата звернення: 16.06.2020).

джерелами правового регулювання діяльності чергової служби районської міліції.

Друга група правових актів, що регламентували діяльність чергової служби, становила основу її регулювання. При цьому необхідно звернути увагу на низку обставин. По-перше, за юридичною силою правові акти цієї групи були підзаконними, по-друге, акти, що ухвалювалися міністерствами і відомствами із загальних питань діяльності міліції, а також із питань спільного ведення, опосередковано регулювали діяльність чергової служби.

Слід зазначити, що власне діяльність чергової служби регламентувалася значною кількістю відомчих нормативних актів, у яких детально регулювався механізм її функціонування. Їх сукупність складалася з наказів, інструкцій, настанов, положень, статутів, правил, розпоряджень і директив Міністерства внутрішніх справ СРСР. Крім того, на нашу думку, до цієї групи можна віднести внутрішньоорганізаційні адміністративно-правові акти керівників МВС, ГУВС, УВС та їх колегіальних органів, до яких належать: накази керівників названих органів внутрішніх справ; посадові інструкції конкретних працівників чергової частини, затверджені керівництвом МРВВС. Таких актів було більше двохсот [1, с. 12]. Великий обсяг нормативних актів чергової служби був зумовлений тим, що, по-перше, на внутрішньовідомчому рівні правовідновна функція локальних норм дозволяла забезпечити більш оперативне регулювання відносин, включених у сферу правового регулювання, але не регламентованих законодавцем. По-друге, це був один із легітимних способів заповнення прогаин у праві [2, с. 14].

Варто зазначити, що у правовому регулюванні важливе значення має не кількісний показник, а якісний стан нормативного матеріалу, тобто поряд з ухваленням необхідних актів повинен продовжуватися процес удосконалення чинних. З цієї точки зору важливе значення мало ухвалення Постанови ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР «Про серйозні недоліки в діяльності міліції та заходи щодо подальшого її зміцнення» від 19 листопада 1968 р., в якій розкривалися причини незадовільної роботи з охорони громадського порядку та боротьби зі злочинністю. На реалізацію цієї Постанови була спрямована Директива міністра внутрішніх справ СРСР «Про завдання органів внутрішніх справ з охорони громадського порядку та боротьби зі злочинністю на 1969 р.». У ній давалася характеристика оперативної обстановки в 1968 р., відзначався значний ріст кількості злочинів, у тому числі найбільш тяжких, указувалися причини. Серед них зазначалося, що «чергові не завжди належним чином реагують на заяви та повідомлення про кримінальні прояви, несвоєчасно і неповно реєструють їх; неефективно використовують

сили зовнішньої служби міліції; не визначено доцільне співвідношення постів зовнішньої служби і патрулів в залежності від оперативної обстановки, часу і місць найбільш частих порушень громадського порядку». Особливо зверталась увага на низький рівень загальної та професійної підготовки кадрів і слабку постановку організаторської роботи. Всі керівники зобов'язані були до 1 лютого 1970 р. подати до МВС СРСР звіт про результати виконання Директиви.

Щоб підвищити інформаційну обізнаність міліції про можливі правопорушення, а також для поліпшення зв'язку з населенням МВС СРСР у 1969 р. було прийнято рішення про встановлення на жвавих вулицях міст і населених пунктів, майданах, перехрестях, на будинках, які виходять на багатолюдні вулиці, біля вхідних дверей у житлово-експлуатаційні контори, будинкоуправління, контори Державного банку, великі ощадні каси, в аеропортах, на вокзалах, ринках, пристанях і в інших місцях спеціальних покажчиків про місце знаходження міліції. На покажчиках розташування міліції наносився такий текст: «Міліція», найменування вулиці та номер будинку, де розміщувався орган внутрішніх справ, номер телефону «02» (у разі відсутності спецлінії «02» вказувався номер телефону міської АТС, встановленого в черговій частині), відстань до органу внутрішніх справ від місця встановлення покажчика. Таке свого роду «око» міліції дозволило громадянам відчутти увагу до них з боку правоохоронних органів.

Особливу роль у правовому регулюванні діяльності чергової служби міліції мали рішення, прийняті на Всесоюзних нарадах-семинарах. На них обговорювалися питання підвищення ефективності охорони громадського порядку і, що особливо цінно, проводилося навчання передового досвіду, щоб повсюдно впроваджувати його у практику роботи чергової служби. У першій декаді грудня 1971 р. було проведено Всесоюзну нараду-семинар керівних працівників органів внутрішніх справ, у рамках якої були проведені практичні заняття, де учасники наради ознайомилися з організацією роботи чергової частини міністерства.

Разом з тим хотілося б зазначити, що протягом 1971–1972 рр. основні зусилля МВС СРСР були спрямовані на розробку єдиних правових основ діяльності чергової служби, визначення її місця і ролі в системі органів внутрішніх справ. Із цією метою на місця для ознайомлення та внесення пропозицій і зауважень був направлений проект наказу МВС СРСР «Про заходи з поліпшення роботи чергової служби органів внутрішніх справ». Відзначимо, що в цілому зміст документа було схвалено. Однак у нього пропонувалося внести низку змін, багато з яких стосувалися статусу відповідального чергового. Деякі практичні працівники зазначали, що на чергового покладається велике коло обов'язків, що вимагають спеціальної

підготовки, достатнього практичного досвіду роботи, а за попередньої кваліфікації чергових вирішення цих питань буде непосильним. Пропонувалося встановити для чергового по міському і районному органах внутрішніх справ статус чергового помічника начальника відділу з відповідним підвищенням межі звань і посадових окладів цієї категорії працівників. Деякі протириччя викликав кількісний склад чергових. Як показує досвід, традиційно у відділі було два відповідальних чергових, не враховуючи помічників. На місцях висловлювалася думка, що постійних (штатних) чергових у МРВВС повинно бути не три, а чотири. Введення четвертої штатної посади чергового дало б можливість організувати постійне чергування без підміни за рахунок інших служб і відділів, крім того, в разі виїзду чергового на місце події в черговій частині повинно залишатися не менше двох працівників міліції. Для створення чергових частин особливу увагу рекомендувалося звернути не стільки на чисельність населення, скільки на оперативну обстановку на території, що обслуговується, та штати МРВВС. Останнє викликало особливе занепокоєння, оскільки реорганізацію пропонувалося здійснити в межах існуючих штатів, тобто за рахунок скорочення інших апаратів (БВСВ, карного розшуку та ін.), що могло негативно позначитися на рівні їх роботи. Примітно, що чисельність держбюджетної міліції з 1956 по 1971 рр. збільшилася тільки на 7,7 %, а з урахуванням слідчого апарату та спеціальних моторизованих частин – на 18,1 %. МВС просило розглянути питання про збільшення в 1972 р. чисельності міліції на 15000 осіб, але відповідне рішення було прийнято тільки в червні 1973 р. [3, с. 498].

Чергові підрозділи перетворювалися в чергові частини протягом 1973 р. Тут зазначимо, що завдання чергової служби повинні були виконувати штатні чергові частини, штатні чергові та їх помічники, позаштатні чергові та їх помічники. Крім того, Тимчасова інструкція закріплювала статус чергової частини та її завдання. Згідно з п. 1 чергова частина відділення міліції, будучи органом оперативного управління, забезпечувала: збір та аналіз інформації про обстановку; безперервне керівництво службовими нарядами; негайне вжиття заходів за заявами і повідомленнями про порушення громадського порядку та злочини з метою їх попередження; припинення і розкриття злочинів по гарячих слідах, розшук і затримання правопорушників; негайне вжиття заходів за заявами та повідомленнями про стихійні лиха й інші надзвичайні події з метою їх локалізації, ліквідації наслідків, надання допомоги постраждалим, рятування державного, громадського та особистого майна¹.

¹ О коренном улучшении работы дежурных частей ОВД : Приказ МВД СССР от 11.12.1972.

Разом з тим зауважимо, що документи, які вводилися наказом МВС СРСР 1972 р., мали тимчасовий характер. Як свідчать результати вивчення, більш ніж у двохстах міськрайорганах у різних областях країни вимоги про повсюдне створення чергових частин МРВВС у встановлені терміни не були виконані. Це пояснюється багатьма об'єктивними причинами, в першу чергу, недостатнім фінансовим і матеріально-технічним забезпеченням. По-друге, ухвалені нормативно-правові акти фактично створили багато проблем організаційного характеру, що ускладнюють діяльність чергової служби. Так, серед практичних працівників велася полеміка про: необхідність цілодобового чергування оперативних груп; розподіл службового часу; передачу всього автомобільного транспорту в підпорядкування черговим тощо. Недостатньо чітко було вирішено питання про розкриття злочинів черговою частиною. Висловлювалося побажання про виготовлення й оснащення її в централізованому порядку технічними засобами та обладнанням [4, с. 16].

Необхідно зазначити, що Положення про чергову частину 1978 р. об'єднало в собі кращі положення, які містилися в попередніх нормативних актах, що регламентували діяльність чергових частин. Конкретизувалися або додавалися нові завдання чергової частини, зокрема, було сказано, що основними з них є: централізоване, оперативне управління всіма силами й засобами відділу внутрішніх справ і комплексне їх використання; підтримання безперервної оперативної взаємодії із сусідніми органами внутрішніх справ та іншими організаціями; організаційне забезпечення оперативного реагування на повідомлення і заяви про злочини та пригоди, які надійшли до чергової частини, та ін.¹

Даючи в цілому оцінку Положення про чергову частину 1978 р., зазначимо, що воно містило велику кількість зразків документів, які заповнювалися черговим чергової частини, інструкцій з порядку проведення різних напрямків діяльності, а також правил ведення оперативних та робочих карт, планів і схем, тобто фактично було довідником щодо роботи чергового наряду.

Серед відомих нормативно-правових актів, які відігравали важливу роль у правовій регламентації діяльності чергової служби, першорядне значення належало Наказу МВС СРСР «Про заходи щодо вдосконалення діяльності чергових частин органів внутрішніх справ» від 1 липня 1986 р., що затвердив інструкції «З організації роботи чергової частини МВС союзної, автономної республіки, ГУВС, УВС крайоблмиськвиконкомів, УВСТ, ОБСТ», «З організації

¹ О мерах по дальнейшему совершенствованию деятельности дежурных частей органов внутренних дел : Приказ МВД СССР от 29.05.1978.

роботи чергової частини управління, відділу внутрішніх справ окружного виконкому, міської, районної Ради народних депутатів, лінійного відділу (відділення) внутрішніх справ на транспорті, відділення міліції». Ці документи чітко визначали типові дії чергової частини в різних ситуаціях і були спрямовані на підвищення ефективності їх діяльності. Вдосконалення правового регулювання чергової служби було викликано постановкою нових завдань перед органами внутрішніх справ: подальшого зміцнення правопорядку, посилення боротьби зі злочинами та іншими правопорушеннями. У вирішенні цих завдань важливе місце відводилося черговим частинам органів внутрішніх справ. Наказ МВС СРСР 1986 р. приділяв особливу увагу підтримці високої готовності особового складу чергових частин до дій у складній обстановці, забезпеченню оперативного реагування на заяви і повідомлення про злочини та пригоди.

Інструкція «З організації роботи чергової частини відділу (відділення) внутрішніх справ» уточнювала статус чергової частини, вказуючи, що вона є структурним підрозділом управління, відділу внутрішніх справ, і закріплювала нові завдання. Зокрема, забезпечення введення ступенів готовності міськрайліноргану, здійснення контролю за своєчасністю вирішення заяв і повідомлень про злочини, підготовка службових нарядів, здійснення контролю за пересуванням іноземних транспортних засобів на території, що обслуговується, тощо. Основною ознакою роботи чергової частини називалася висока бойова готовність та оперативність. Такий характер завдань був зумовлений тим, що злочинність змінилась якісно, вона стала більш загрозливою, організованою, злочинці мали гарну технічну оснащеність¹.

Однак Інструкція не розкривала порядок дій чергового в найбільш типових ситуаціях. Неодноразово практичні працівники вказували на необхідність видання для чергового спеціального довідника, в якому містилися б відомості з усіх основних питань його роботи. У результаті відділом організації роботи та контролю за діяльністю чергових частин органів внутрішніх справ у 1987 р. було складено картотеку невідкладних дій щодо реагування на повідомлення про злочини, стихійні лиха та інші надзвичайні події, в якій перераховувалися невідкладні дії для чергового по 64 позиціях (під час крадіжки, вбивства, аварії літака тощо). Зазначимо, що передбачені картотекою дії чергового наряду не були вичерпними, оскільки залежно від того, як складалася обстановка, оперативний черговий або

¹ О мерах по совершенствованию деятельности дежурных частей органов внутренних дел : Приказ МВД СССР от 01.07.1986.

його помічник повинні були вжити додаткових, не передбачених картотекою кваліфікованих заходів.

В умовах ускладнення оперативної обстановки та різкого зростання протиправних явищ у країні роль чергових частин ОВС у боротьбі зі злочинністю особливо зростала. Перевіркою організації роботи чергових частин, проведеною в 1987 р., було виявлено істотні недоліки: чергові зі своїми обов'язками справляються незадовільно; не житий бюрократизм; допускаються порушення законності; під час розгляду з доставленими правопорушниками численні факти грубих професійних помилок; допускаються втечі з-під охорони і загибель затриманих. Основна проблема полягала в тому, що технічні засоби, наявні в чергових частинах, не відповідали необхідним вимогам. Потрібна була докорінна технічна перебудова чергових частин із застосуванням у практиці їх діяльності новітніх науково-технічних засобів, а отже, і перегляд невідкладних дій чергового. Однак основною причиною численних недоліків називалася втрата почуття особистої відповідальності деяких керівників.

Більше того, перевірки відзначали, що в багатьох органах штатні чергові частини не були створені. У результаті 5 вересня 1989 р. МВС СРСР було видано Наказ «Про підвищення ефективності діяльності чергових частин», який зобов'язував ужити дієвих заходів для поліпшення роботи чергових частин, підвищити їх роль у забезпеченні надійної охорони громадського порядку, провести до 1 квітня 1990 р. технічне дооснащення, ремонт приміщень чергових частин, транспорту, засобів зв'язку¹.

Висновок

У цій статті розглянуто, зрозуміло, не всі нормативні акти, які регламентували створення і вдосконалення чергової служби міліції. Тут перераховано лише основні з них, ухвалення яких призвело до значних змін організаційної структури чергової служби, її структурних елементів. Викладене вище дозволяє сказати, що постійне накопичення досвіду реалізації функції чергової служби сприяло правовому закріпленню основних напрямків її діяльності, що дозволило їх систематизувати. Правове регулювання діяльності чергової служби здійснювалося системою нормативних актів, серед яких основне місце займали відомчі акти. Специфічними особливостями правового регулювання діяльності чергової служби є високий ступінь нормативного опосередкування їх компетенції, процедури реалізації наданих повноважень. Протягом розглянутого періоду

¹ О повышении эффективности деятельности дежурных частей : Приказ МВД СССР от 05.09.1989.

зберігалася необхідність у виданні консолідованого акта з організації діяльності чергових частин системи органів внутрішніх справ.

Список бібліографічних посилань: 1. Кардашов А. И. Правовые и организационные основы деятельности дежурной службы органов внутренних дел (милиции) : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.01. М., 1995. 28 с. 2. Червяков Н. Н. Проблемы совершенствования ведомственного нормотворчества (на материалах МВД РФ) : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.01. М., 2000. 22 с. 3. Министерство внутренних дел 1902–2002. Исторический очерк / под общ. ред. Р. Г. Нургалиева. М. : Объединенная редакция МВД России, 2004. 648 с. 4. Плохотнюк В., Кийко В. Командный пункт милиции. Советская милиция. 1975. № 8. С. 14–18.

Надійшла до редколегії 21.06.2020

Halkin D. V., Halkina O. M. Organizational and Legal Principles of Soviet Militia Dispatch Center's Functioning during 1969–1991

The normative and legal provision, organization and activity of militia dispatch centers of Soviet Ukraine in 1969–1991 have been studied.

Various forms, methods and directions of activity of militia dispatch centers in 1961–1991 have been analyzed; and the activity of the militia in ensuring the protection of public order and the fight against crime has been reconsidered. The author has characterized the functions of militia dispatch centers, which were performed by them in the period from 1969 to 1991. The peculiarities of personnel and logistical provision of the militia dispatch centers in the specified historical period have been highlighted.

The analysis of archival materials has demonstrated that the implementation of the function of the dispatch center was associated with the implementation of an increased number of tasks. However, the combination of the duties of a duty officer with performing the duties in another position led to the overburdening of a militiaman, which had a negative impact on law enforcement activity.

Improving the organizational forms of the Soviet militia dispatch centers was carried out in several areas: 1) the creation of regular police units in all militia agencies, the number of which depended on the population, as well as changes in the operative situation; 2) increase in the number of regular shifts; 3) bringing the premises, equipment and logistics of dispatch centers in line with the established requirements; 4) the introduction of additional structures within dispatch centers, caused by an increase in the workload on dispatch centers as a result of the growth in crime rates; 5) increase of requirements to personnel of dispatch centers.

In terms of reforming the law enforcement system, miscalculations and mistakes of the past years should be avoided. The specifics of dispatch centers' activity is that it represents the interests of all services, combines the goals and objectives of public order, prevention and detection of crimes, as well as coordinates their actions in case of emergencies. The efficiency of crime detection, assistance to victims and detention of perpetrators depends on the effective organization of interaction between services and units.

Thus, the creative use of obtained experience to improve the activities of the dispatch centers of internal affairs agencies will to some extent avoid mistakes and miscalculations made in previous historical periods.

Key words: militia, police dispatch centers, a militiaman, staffing, personnel, regular office staff, staffing policy, legal regulation.

